

DE KLEINE DOOD

1

In de schemering vertrek ik.
De straat uit, om de hoek
staan de bomen; hoge populieren,
en de berm duikt steil omlaag naar de sloot.

Langzaam ga ik sneller.
Andere auto's op de weg,
fietsers, weilanden, vee
en water, in de verte weerspiegelend.

Bij de splitsing even twijfelen.
Naar links de bekende weg,
net zo als naar rechts,
maar anders, dus maar ongewoon deze keer.

Ik rijd naar het Oosten.
Fabrieksrook verwaait in flarden,
verweerde muren in mijn licht,
de neus van de auto is al niet meer te zien.

Dan: glasscherven op de weg.
De auto omgekeerd in het gras
en bloed ernaast, een wit
gezicht hangt scheef achter de zijruit.

Eén oog is open.

Een jongensstem roept om
hulp vanuit het weiland en
ik weet niet wat ik het eerst moet doen.

||

Het zwaailicht verdwijnt als laatste.

Naast de resten van de auto
staande, moet ik opeens

denken aan die keer dat
ik als kleintje op vakantie
ging naar Utrecht en daar
vier weken bleef. Ik beklom
de Dom en speelde in de hut.

Achter de boot langs zwom
ik over het Amsterdam-Rijnkanaal.

De laatste keer dat ik

Tante Fia zag, was toen ik
afgekeurd was voor het leger.

Bij de bushalte zwaaide ze me na.

Het met blauwe tegels ingelegde
tafeltje en de boeken achter glas
boeiden me nog steeds. Zij nu nog.

Haar gezette gestalte gevuld met goedheid -
eens zei ze me in de bus

toen we langs een begraafplaats reden:

'Hier ligt Oom Cor en

ik kom naast hem te liggen,

als het eens zover is.'

Ik was toen tien.

III

In de nacht keer ik terug.

De weg wijst zich vanzelf;

strepen in de verte

en stoplichten die oranje flikkeren.

Ik parkeer de auto.

Langs het tuinpad,

naar de voordeur,

de sleutel erin, binnen is het donker.

De lichtknop vind ik blindelings.

Nog niet naar bed,

de krant eerst en

dan de T.V. uitdoen, die laat ze altijd aan.

Rechtdoor in de gang.

Zweten doe ik nu

al en ik word bang.

Hoe moet ik reageren in de warmte?

De slaapkamerdeur opent zich.

De eerste stap is moeilijk,

het been gedraaid, scheef

kijk ik naar het bed, de dekens verward.

Verward kijk ik opzij.

De kast is open

en de kleren hangen

er niet meer. Vandaar mijn angst.